

Sygn. akt I NSP 370/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik (przewodniczący)

SSN Paweł Wojciechowski (sprawozdawca)

SSN Tomasz Przesławski

w sprawie ze skargi K. R.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie
o sygn. III AUz 122/22,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 25 stycznia 2023 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 29 listopada 2022 r. K. R. („Skarżąca”) działając w imieniu własnym
wniosła skargę na przewlekłość postępowania, toczącego się przed Sądem
Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie pod sygn. akt III AUz 217/22.

Skarżąca domaga się: (1) zlecenia podjęcia przez sąd rozpoznający
sprawę co do istoty odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie poprzez
wyznaczenie w terminie 21 dni terminu rozprawy; (2) przyznanie od Skarbu
Państwa na jej rzecz sumy pieniężnej w kwocie 20 000 zł za przewlekłość
postępowania.

W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że postępowanie przed Sądem
Apelacyjnym w Gdańsku prowadzonej jest od 5 października 2022 r., tj. od dnia
wysłania przez skarżącą skargi z 1 października 2022 r. o wznowienie
postępowania zakończonego ostatecznym postanowieniem z 28 czerwca 2022 r.

Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w sprawie o sygn. akt VI U 1433/21. Okoliczność braku doręczenia jej wezwania na rozprawę ani wyroku, wskazuje w jej ocenie, że postępowanie w niniejszej sprawie opóźnia się. Podniosła również, że wezwanie na rozprawę konieczne jest dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę jako niedopuszczalną, należy odrzucić.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy doszło do przewlekłości postępowania, przez co naruszono jej prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, w sprawach nieuregulowanych w ustawie o skardze na przewlekłość postępowania, do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Wniesiona przez skarżącą skarga na przewlekłość postępowania dotyczy postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie pod sygn. akt III AUz 217/22, co do którego właściwe pozostają przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 1805 ze zm., dalej: „k.p.c.”).

Stosownie do art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych,

a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71 – zasada prawna; a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 lutego 2021 r., I NSP 174/20; z 6 lutego 2021 r., I NSP 169/20; z 1 września 2021 r., I NSP 135/21; z 23 marca 2022 r., I NSP 42/22).

Skarżąca wniosła pismo obejmujące skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki osobiście – pomimo, że właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy, natomiast z treści skargi nie wynika, aby skarżąca należała do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym – przez co nie dopełniła obowiązku, wynikającego z art. 87¹ § 1 k.p.c. Tym samym, wniesiona skarga na przewlekłość postępowania jest niedopuszczalna z mocy ustawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 czerwca 2017 r., III SPP 32/17; z października 2019 r., I NSP 103/19; z 16 kwietnia 2019 r., I NSP 5/19; z 21 marca 2019 r., I NSP 1/19).

Niezależnie od powyższego skarga podlegałaby odrzuceniu, także z jeszcze innego powodu. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. Z przepisu tego *a contrario* wynika, że niedopuszczalne jest wniesienie skargi na przewlekłość postępowania, które zakończyło się przed wniesieniem skargi. W przedmiotowej sprawie skarga dotycząca przewlekłości postępowania została złożona 29 listopada 2022 r., a zatem już po wydaniu w dniu 26 października 2022 r.

przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowienia kończącego postępowanie w sprawie III AUz 217/22.

Skarga jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z 398⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ k.p.c., w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

[SOP]

[a!]